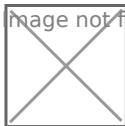

Ποιήματα για το Άγιον Όρος (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2afEqU2>]

Κείμενο έβδομο

Ποιήματα

«Είναι η ώρα της θάλασσας, είναι της άνοιξης που ήσυχη, καθώς ο καιρός, κατεβαίνει και φέρνει τη θάλασσα των χελιδονιών, στρωμένη με σκιερούς δρόμους αιωνόβιων δέντρων, που κατεβαίνει, καθώς ταιριάζει ο καιρός, ήσυχη εκεί που τις εικόνες έφεραν τα κύματα στα βλέμματα ανθρώπων ευσεβών, που βλέπουν πάνω από τα καθημερινά και τα εφήμερα. Ψηφίδες χρωμάτων εφάρμοσαν τα στρείδια στο φίλημα εκείνο που ματώνει, που στράγγισαν της θείας προσταγής την ουσία, κάθε στέρηση και κάθε αποκλεισμός μια υπομονή της ψυχής και του κορμιού τα θαύματα.

Η Μονή του Αγίου Παύλου

Εκεί της θάλασσας ζευγάρια αστείρευτης πηγής θείας και ανεξάντλητης, νυχτερινής και σιωπηλής στο φως μιας φλόγας που τρεμοσβήνει και λάμπει όχι αδιάφορα. Είναι η θάλασσα εκεί που κατάφωτα και κατηφορικά δένονται τα όνειρα σ' ώρες αδιευκρίνιστες και γενεσιουργές, σ' όχθες τρεμάμενες των φυλλωμάτων της καρδιάς, σ' όχθες βαθύскиωτες των ποταμών του χειμώνα, όταν ασίγαστα αναζητάς μια μυρωδιά της γης που ανεβαίνει καθώς χωνεύει σταγόνες της βροχής και στέλνει βαριά ανασαιμιά καλοκαιριού σε νοτισμένους θάμνους και γκρεμισμένες κοίτες ανθρώπινες που γέμισαν κισσούς κι άγρια πράσινα, σα φίδια έρχονται και γέρνουν με γλώσσες ευλύγιστες κρατούν πολύ φαρμάκι και σε ξεγελούν και εκεί στην άκρη του κόσμου και τ' ουρανού το γύρισμα, στ' αγνάντεμα που το έδεσαν με σύρματα, που γέμισαν τις διόδους με μυστικά εφτασφράγιστα. Κι έρχεται η θάλασσα εκεί παλμοί ζωής σε μια ακτή φρυγμένη κάτω από πέλματα, σε μονοπάτια π' εναλλάσσεται η σκιά και το φως, δίπλα στα κοιμητήρια που το αλάτι παίζει με τα κόκαλα που σπάρθηκαν σε περασμένους χρόνους, δίπλα στα δάση που τ' αγριογούρουνα ζητούν να βρουν γαλήνη μετά το κυνήγι των επιφανών που φτάσανε με άρματα διπλά για την περίσσια αρπαγή, σε γη φρυγμένη και σ' ακτές που αινίγματα απαιτούν, σε γη που τόσοι προδίδουν και απαιτούν διαγραφές, που έρχονται δελφίνια για να πιούν λίγες σταγόνες υδάτων, μυρωμένων και πρωταρχικών κανόνων, που παραδίδουν το σώμα τέλεια προσφορά,

σε πρωτόλειους εναγκαλισμούς και σε οράματα δροσερά και παναφρόδιτα στη σιωπή του δάσους, σε καλό κυνήγι της ψυχής που έμαθε να περιμένει τινάσσοντας τα μαλλιά σε οράματα λαμπρά της ψυχής που έμαθε να περιμένει με υπομονή σαν την αράχνη π' έκλεισε με τον ιστό της το πέρασμα του χθες και σήμερα αιωρείται στον ήλιο που διαπερνά και παίζει με την ανθρώπινη μοίρα που η ίδια και σήμερα και αύριο και χθες δυσερμήνευτη και μοναχική, τραγούδι επικό για όσους βρέθηκαν μακριά και ξέχασαν τους όρους και τα όρια, το θαύμα να μη δει το ανεξίτηλο στο κύμα να γεννιέται και στο αγνάντεμα της ιστορίας πέτρα ριγμένη, πέτρα κάτασπρη, λεία και στιλπνή πέτρα της πατρίδας, της τραχιάς και της δύσκολης, ορέστεια πέτρα που την τύλιξαν δούλοι της υπομονής με το αίμα τους, δώρο αιώνιο, δώρο πυρφόρων. Τι ταξίδι κι αυτό, τι παρελθόν, τι πάθος να παίρνεις το Βοριά και να έρχεσαι. Τόσοι ψαλμοί την εύπλαστή μας μοίρα στίλβωσαν, τα τάματα οράματα από χαλκό και ασήμι, τα ιερά δρομολόγια στοίχειωσαν με της μουσικής το ίσο, τα λόγια ευπροσήγορα πλησιάζουν τον ταπεινό, τα χείλη μας εισάγουν στη ζωή που συνεχίζεται και της άλλης που πέρασε κι έμειναν κόκαλα λευκά της σιωπής αυτής και εκείνης στην αδειανή ακτή που μας γέμισε, μια κόκκινη σιωπή σε μια καρδιά που έβαψε το κόκκινο όπως βάφουν τα δάχτυλα τα συκάμινα, όπως βάφουν τα μάτια οι φλόγες της ανάστασης αυτής, ως τη νύχτα που πέρασε με την πανάρχαια τη φορεσιά και έκλεισε τη συμφωνία την ιερή, στα πέτρινα γεφύρια με το χρόνο.

[Συνεχίζεται]